

Od autorky svetoznámeho bestselleru *Ako si vycvičiť draka*

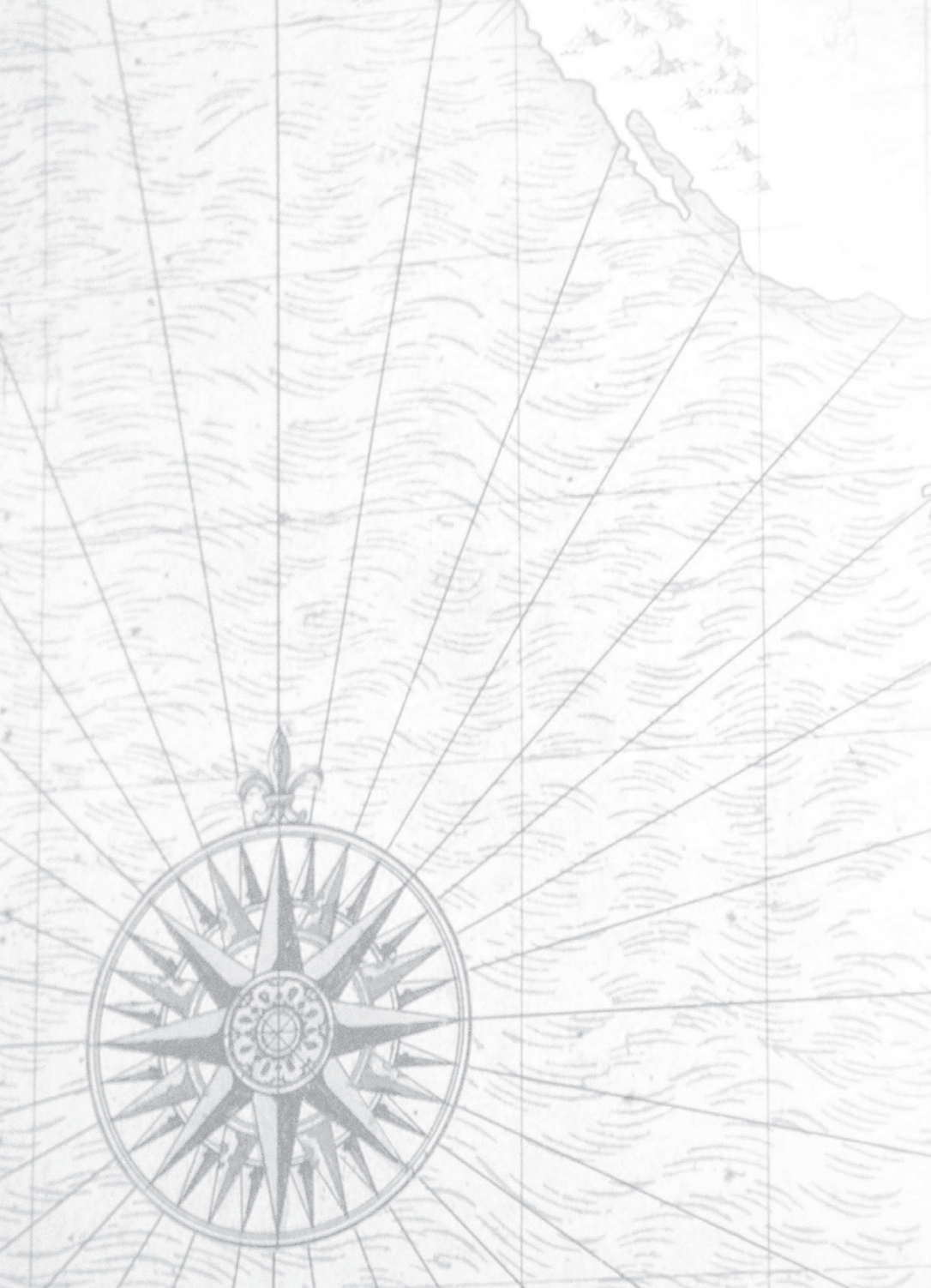
CRESSIDA COWELL

KADIAĽ do KAMKOĽVEK

Čo ak sú vysnívané svety,
ktoré si predstavujete, mapy,
ktoré si kreslíte a prekresľujete,
úzenia, ktoré zalesňujete,
a vachy, ostrovy, moria.

Čo ak sú
SKUTOČNÉ?

A faint, stylized map of Brazil serves as the background for the page. The map is rendered in a light gray or off-white color, showing the country's outline and some internal regional divisions. The title is centered over the map.

KADIAL^o KAMKOLVEK

★ ★ ★ ★ ★
Túto knihu venijem svojej obdivuhodnej
rodine, Simonovi, Maisie, Clemmie
a Xannymu, lebo práva láska
a rodina sú všetko.

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2022
First published in Great Britain in 2022
Translation © Otakar Kořínek 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už
elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného
systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cressida Cowell: Which Way to Anywhere*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Hodder Children's Books, London, 2022,
preložil Otakar Kořínek.
Ilustrácie Cressida Cowell
Zodpovedná redaktorka Ina Martinová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba, zalomenie ITEM, s. r. o., Bratislava
Tlač TBB, a.s., Banská Bystrica

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-6087-5

www.slovart.sk

Obálka a grafická úprava
je dielom nášho skvelého
SAMUELA PERRETTA

KADIAL' do KAMKOLVEK

Napísala a ilustrovala
CRESSIDA COWELL

slovar

„Krajina-Nekrajina je mapou detskej mysle...”

J.M. Barrie, Peter Pan

Tento príbeh má štyroch hrdinov.
Ktorý bude váš obľúbený?

K2 O'Hradina

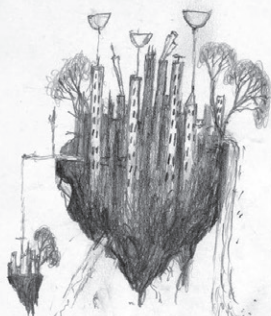
Izabira
O'Hradinová

Theo Smith

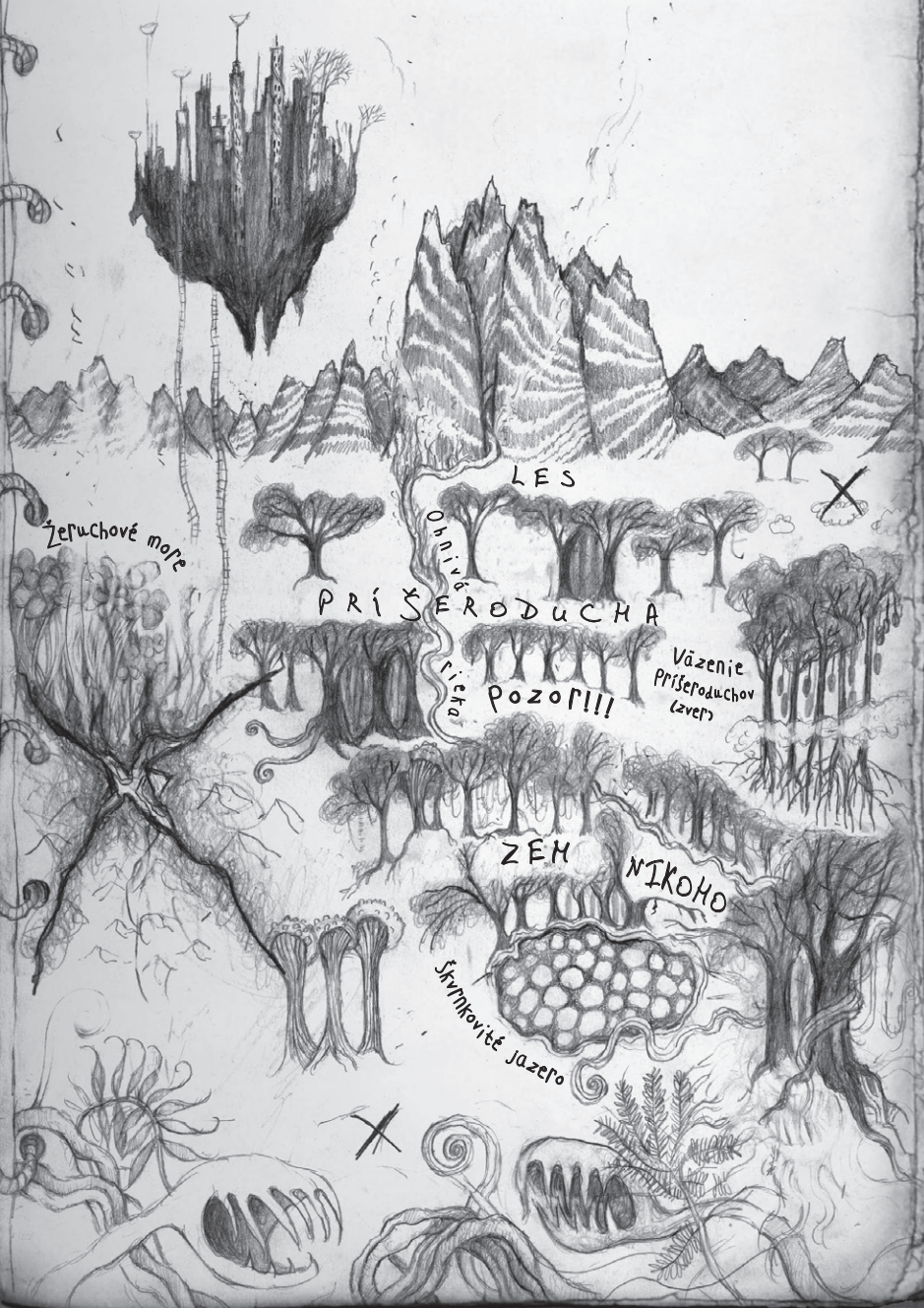
Mabel
Smithová

PRAŠNÁ DRSNÁ
PÚŠŤ
Svet

EXCELSIARU

žeruchové more

LES

PRÍŠEROĐUCHA

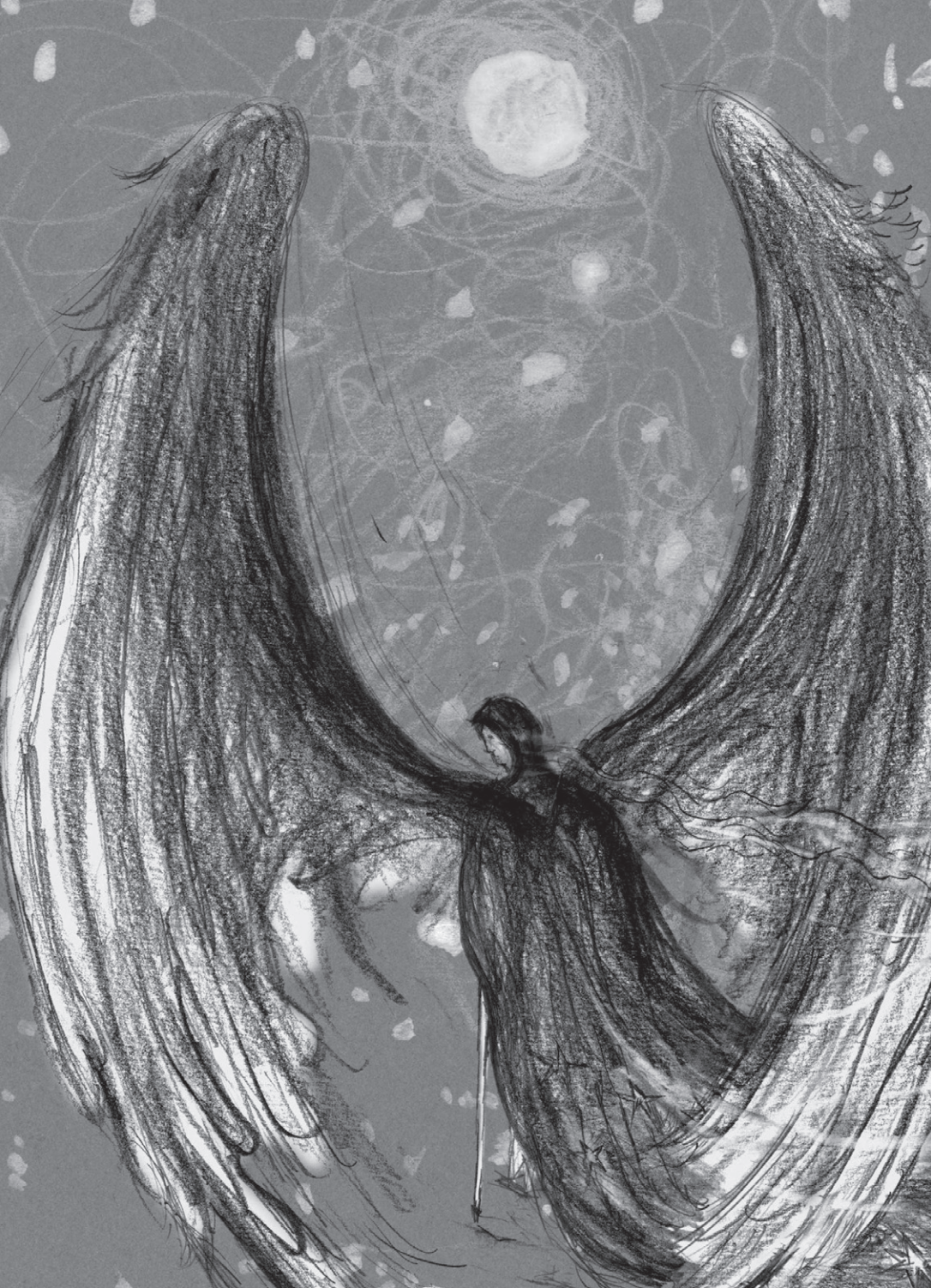
pozor!!!

Vázenie
PRÍŠEROĐUCHOV
(zver)

ZEM

NIKOHO

štyrihorité jazero

Tvorcom tohto príbehu som ja

Mám veľké tmavé krídla podobné vtáčim, ktoré letia časom, priestorom a galaxiami.

Mám oči, ktoré vidia ľuďom do srdca.

Vyskoč mi na chrbát a leť so mnou, dieťa, ale pevne sa ma drž okolo krku, lebo lietam RÝCHLO!

MNE čierne diery nenaháňajú strach.

Viem sa zmenšiť na špendlíkovú hlavičku. Viem sa zväčšiť na dimenziu väčšiu ako vesmír.

Drž sa pevne, keď skáčem z planéty na planétu!

Pozri si môj hviezdny plášť!

Aký je žiarivý! Aký oslnivý!

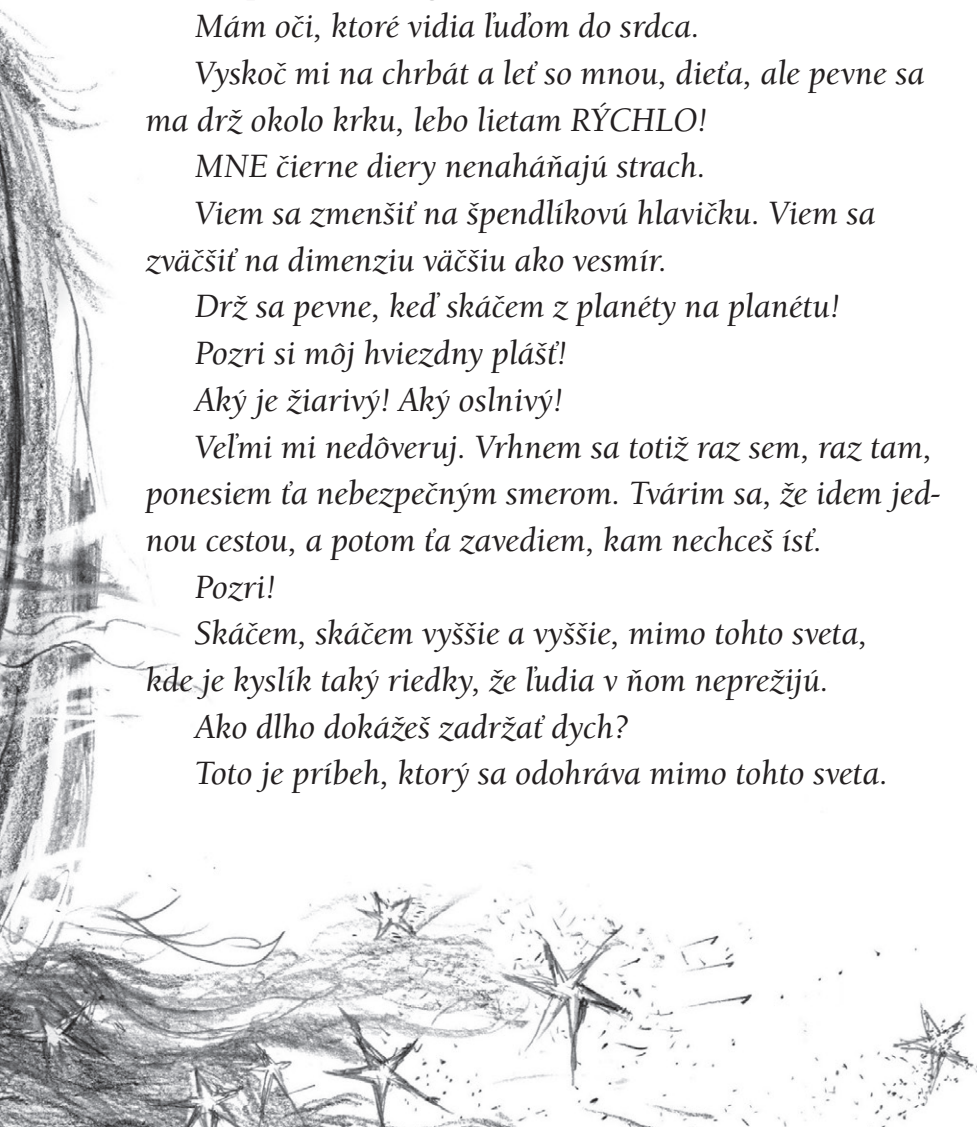
Veľmi mi nedôveruj. Vrhнем sa totiž raz sem, raz tam, ponesiem ťa nebezpečným smerom. Tvárim sa, že idem jednou cestou, a potom ťa zavediem, kam nechceš ísť.

Pozri!

Skáčem, skáčem vyššie a vyššie, mimo tohto sveta, kde je kyslík taký riedky, že ľudia v ňom neprežijú.

Ako dlho dokážeš zadržať dych?

Toto je príbeh, ktorý sa odohráva mimo tohto sveta.

Toto je
příběh mimo
tohto

SVETA...

Podle teda so mnou

ak si trúfate, a vydajte sa kadiaľ chcete kamkoľvek...

Pod' so mnou, ak si trúfaš.

A vstúp do sveta, aký doteraz nepoznáš.
Cez kostrbaté X, ktoré vyryl mečom ukrytým
v palici pirát. Vidiš ten svet, ktorý žiari
na rube tejto stránky?

Čo sa zdalo pevné, sa rozplýva.

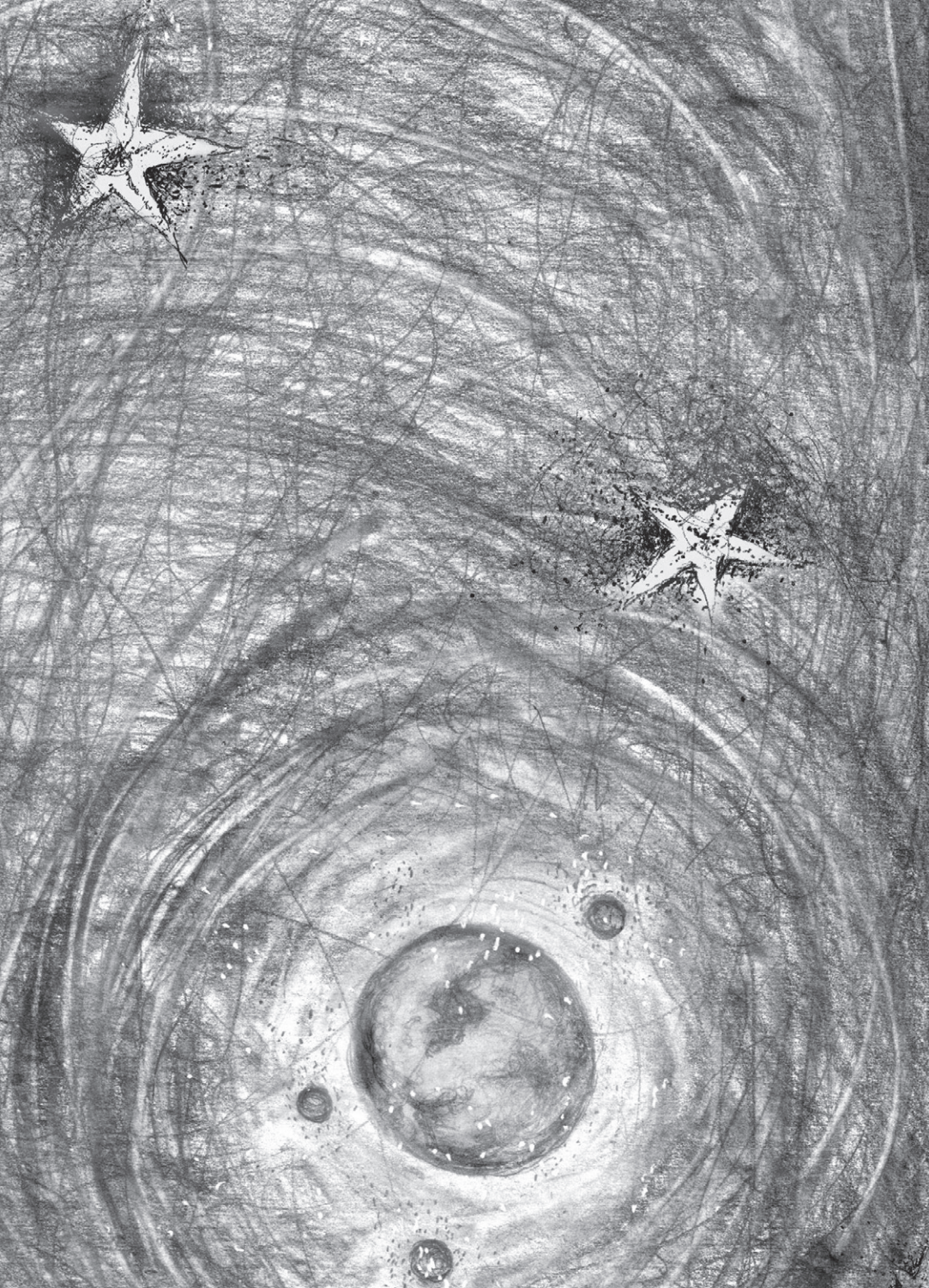
A za tým je niečo iné.

Iná mapa za mapou, ktorá tam podľa teba je.
Môže tam byť zakopaný poklad alebo aj hrob
všetkých tvojich snov.

Budeš ako predtým, ale zároveň ktosi iný.

Vydrž chvíľu!

A predstav si, aký by ten svet mohol byť...

PREDSTAVTE SI...

Predstavte si niekde niečo také, čo ľudské oči ešte nevideli.

Viem, že to bude ťažké, lebo nie je ľahké predstaviť si iný svet ako ten váš, najmä ak ste dospelí a vaša predstavivosť stuhla, oťažela a spomalila sa. Preto sa rozpomätajte, aké to bolo kedysi, keď ste boli deti, a to vám pomôže predstaviť si ten iný svet. Tú inú planétu.

Volá sa Excelsiar a má tri mesiace – jeden bledo-oranžový, jeden nádherne tyrkysový a jeden purpurovo-zelený. Slnko je tam červensšie než to vaše a mnohé pohoria sú pruhované ako cukrové paličky. A tá džungľa! Džungľa taká zelená, až od nej bolia oči, a v nej rieky, ktoré horia a dymia.

Väčšinu tej planéty zalieva oceán, ktorý môže byť čierny ako atrament alebo červený ako víno, a tvory, ktoré v jeho nádhernej temnote lenivo plávajú, žiaria ako hviezdy.

Mnohé z tých zvierat žijú aj v iných svetoch v celom vesmíre – veľryby, sviňuchy, medúzy... no keďže ten temný oceán je preveľký, aj medúzy sú veľké ako ostrovy, hrozivo sa nadnášajú s ovisnutými chápadlami.

Sú tam velikánske kontinenty, na ktorých sa rozprestierajú buď zlovestné pustatiny a prašné púšte, alebo spletité džungle kypiace životom. Z lesov sa kde-tu dvíhajú pruhované horstvá, týčiace sa až do fialových oblakov, a sú tam plávajúce mestá nadnášané plynmí a obývané všemožnými tvormi, ktoré ste zrejme doteraz pokladali za mýtické. Mrakodrapy a stro-
my sa špirálovito ovíjajú okolo seba, cesty môžu byť horiacimi riekami, budovy rastú, narastú každý deň o kúsoček ani veľké bambusy.

A stíšte dych, lebo v džungliach tejto planéty žijú naozaj príšerné tvory, ktoré zavetria pach strachu, a krvilačne nenávidia ľudí. Strach zavetria na niekoľko míľ, nech si vás teda radšej nevšimnú. Nechcete predsa, aby vycítili, že ste tam. Len čo sa vyľakáte a na čelo vám začne vystupovať pot, len čo sa vám zachveje žalúdok, prinúťte srdce, nech vám tlčie pomalšie.

ZADRŽTE DYCH!

Ste pripravení?

Pevne chyťte do rúk túto knihu.

Zbystrite si myseľ!

Otvorte oči, zotrite si šmuhy z okuliarov, nastražte uši!

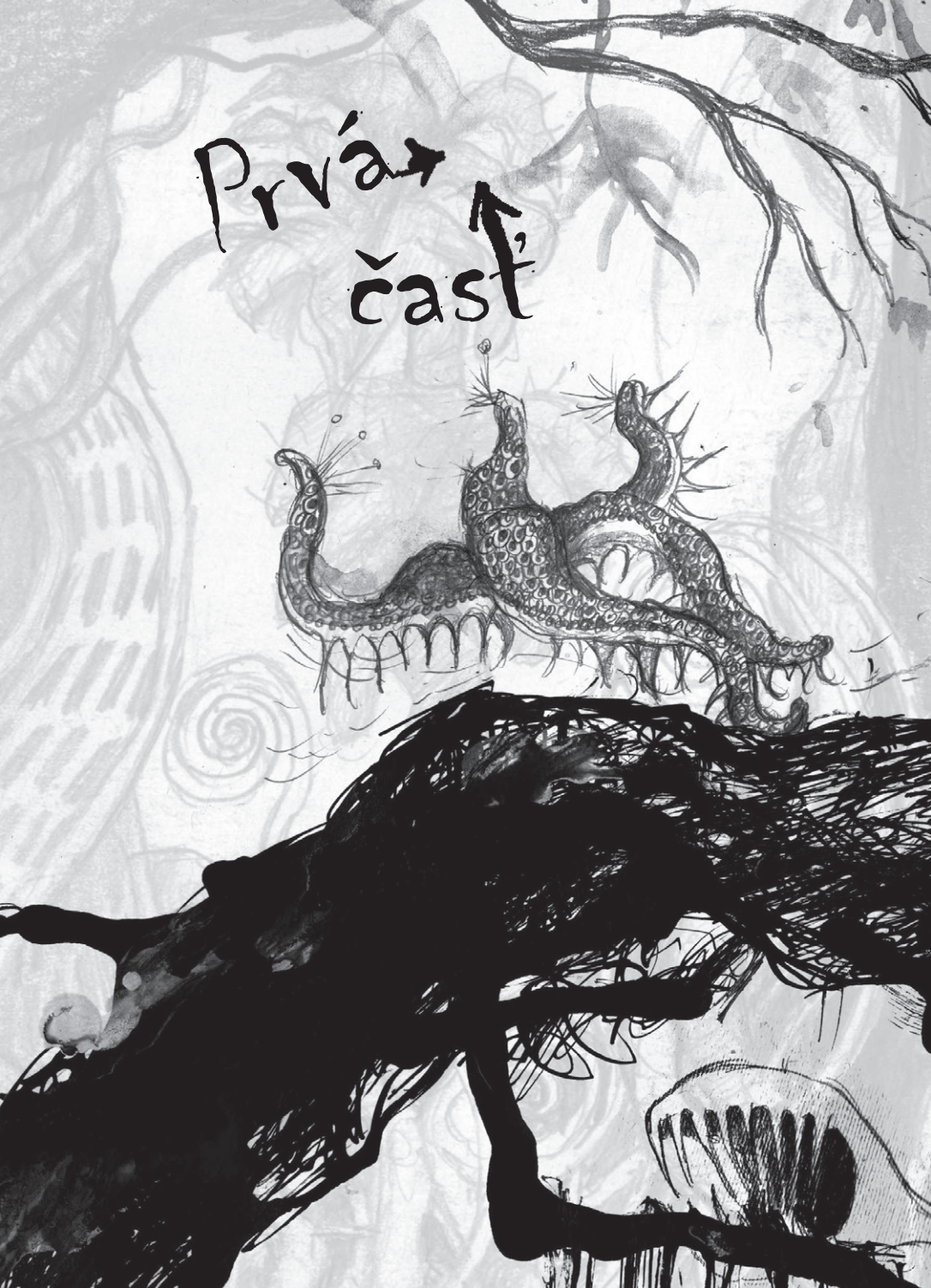
Zadržte dych!

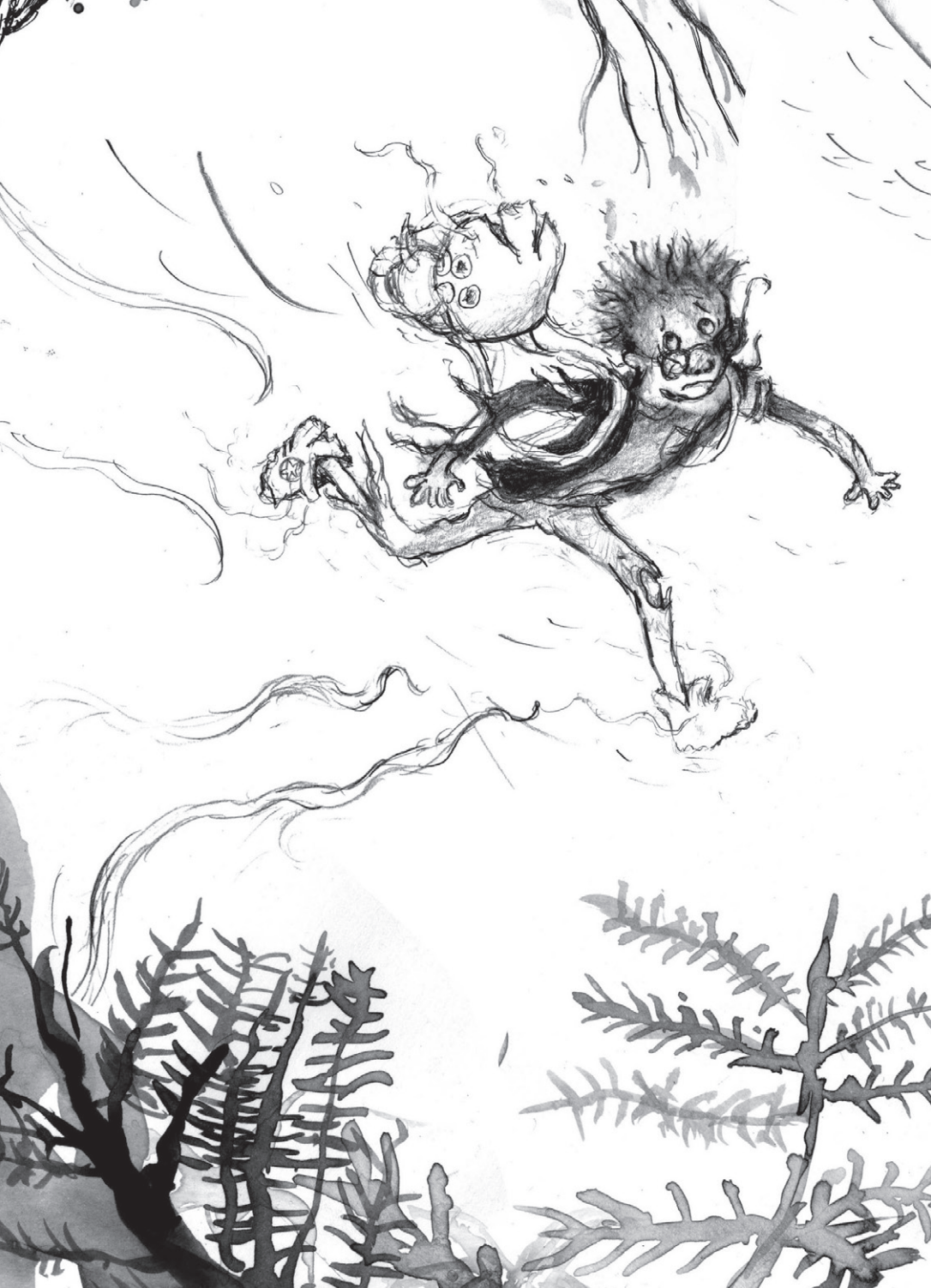

Už tam
vchádzame

Prvá
část

1. kapitola Prenasledovaný chlapec

Na planéte s tromi mesiacmi bežal spletitou zadúšajúcou húšťou džungle chlapec. Búšilo mu srdce, hrud' mu napínali vzlyky, bol na smrť vydesený.

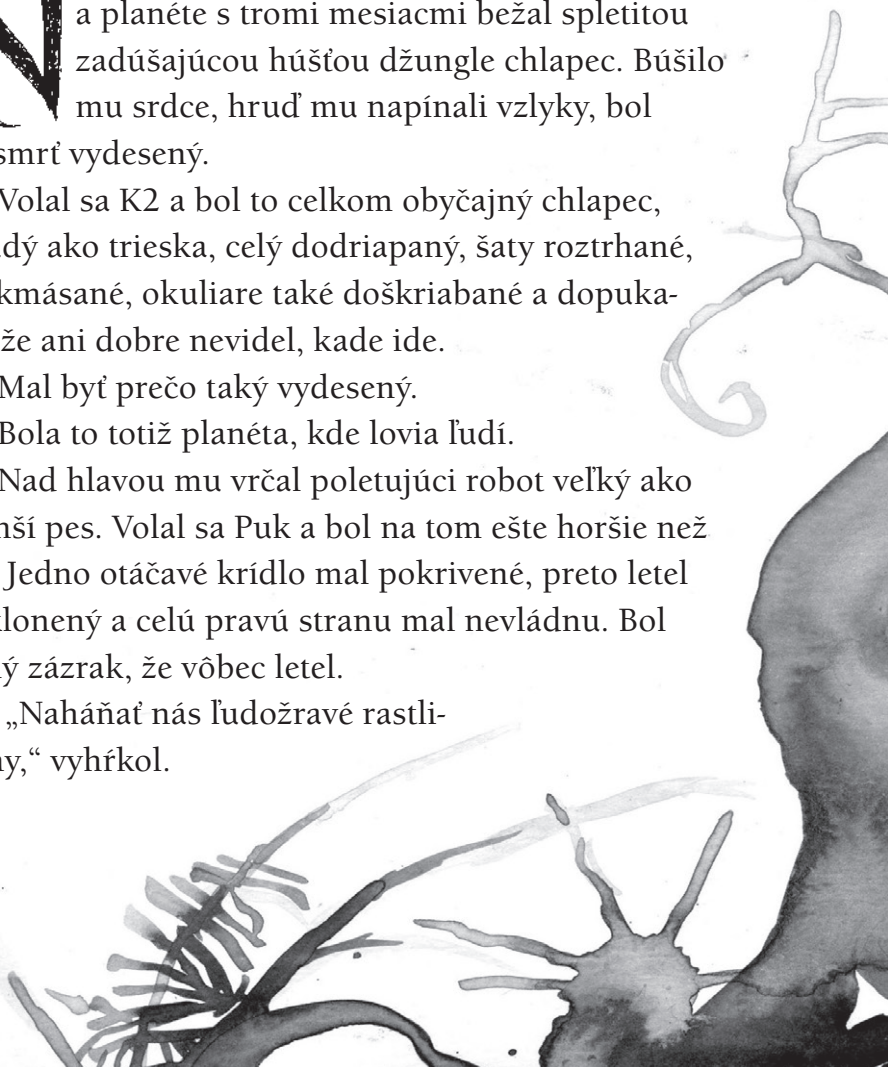
Volal sa K2 a bol to celkom obyčajný chlapec, chudý ako trieska, celý dodriapaný, šaty roztrhané, rozkmášané, okuliare také doškriabané a dopukané, že ani dobre nevidel, kade ide.

Mal byť prečo taký vydesený.

Bola to totiž planéta, kde lovia ľudí.

Nad hlavou mu vrčal poletujúci robot veľký ako menší pes. Volal sa Puk a bol na tom ešte horšie než K2. Jedno otáčavé krídlo mal pokrivené, preto letel naklonený a celú pravú stranu mal nevládnú. Bol malý zázrak, že vôbec letel.

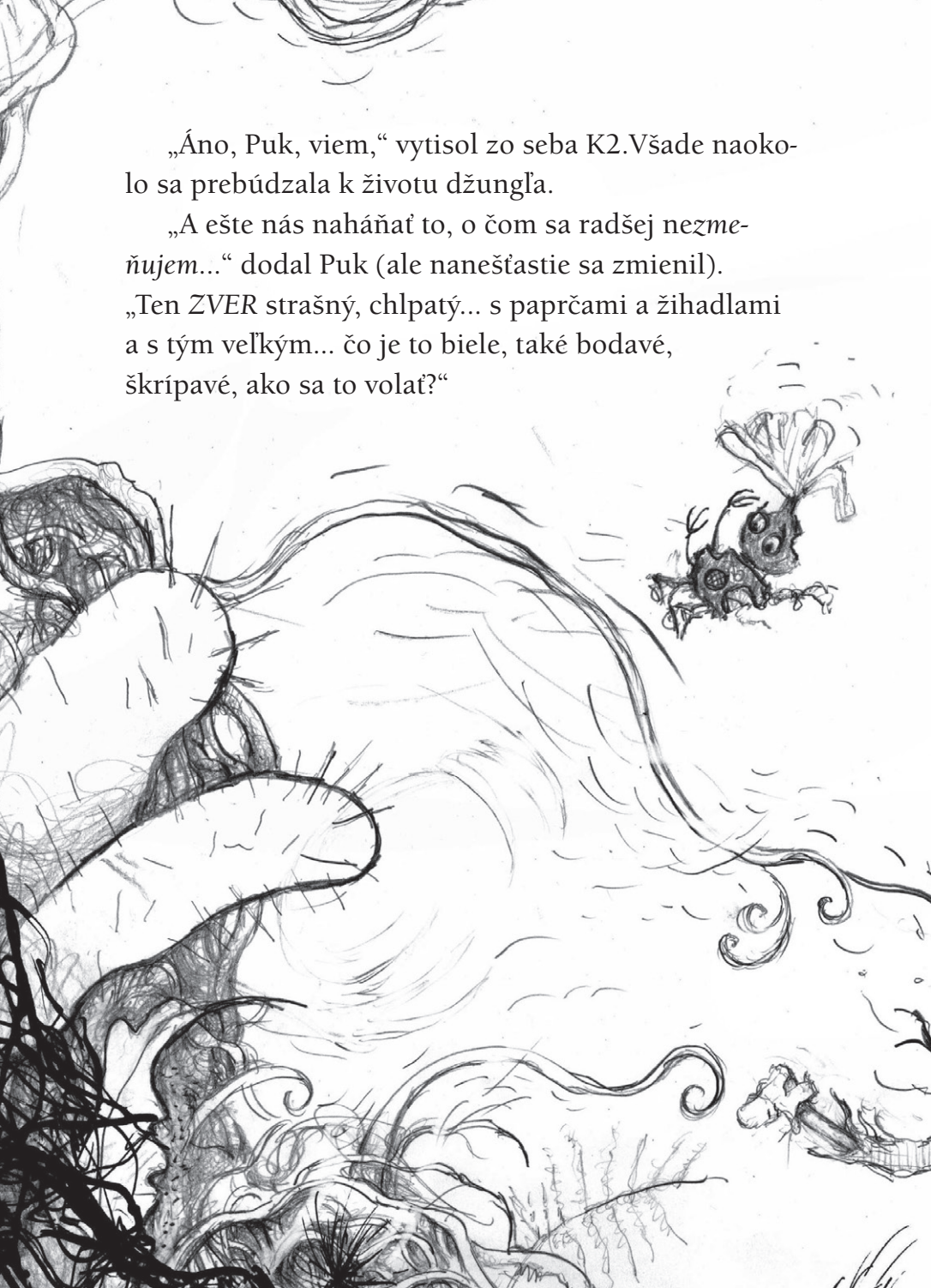
„Naháňať nás ludožravé rastliny,“ vyhrkol.

„Áno, Puk, viem,“ vytisol zo seba K2. Všade naokolo sa prebúdzala k životu džungľa.

„A ešte nás naháňať to, o čom sa radšej nezmenujem...“ dodal Puk (ale nanešťastie sa zmienil).

„Ten ZVER strašný, chlpatý... s paprčami a žihadlami a s tým veľkým... čo je to biele, také bodavé, škripavé, ako sa to volať?“

„Zuby,“ zalapal po dychu K2. „Ale nehovor o ňom, Puk, *prosím ťa!* Ten Zver a všetko ostatné ide po pachu strachu a čím viac o nich *hovoríš*, tým ťažšie je zostať pokojný...“

K2 mal od úzkosti žalúdok ako na vode a vegetácia naokolo už akiste zavetrila pach jeho strachu, lebo z konárov stromov sa odmotával popínavý vinič, vystieral dlhé úponkové prsty, ktoré pred očami K2 rástli.

„Môžeš... niečo... urobiť?“ vykrikol K2 na Puka, keď sa jeden dlhý vinič skrútený ako pytón malátne vystrel a podrazil ho. K2 sa ako-tak vymotal z jeho zovretia, postavil sa na nohy a bežal ďalej, krivkajúc ešte viac ako predtým.

„Lasery by pomohli!“ zavolať Puk s nádejou.

„Ty máš *lasery*?“ vyhrkol K2 vzrušene.

„Ja MAŤ lasery!“ prisvedčil Puk, ktorý chcel vždy vyjsť v ústrety.

„*Tak ich použi, Puk!*“ zajačal K2.

„Ja *mať* lasery,“ zopakoval Puk smutne, „ale na tej púti sa upchať pieskom.“

Nastala krátka odmlka, keď si K2 v mysli rozpletal, o čom to Puk hovorí.

Šľahač?

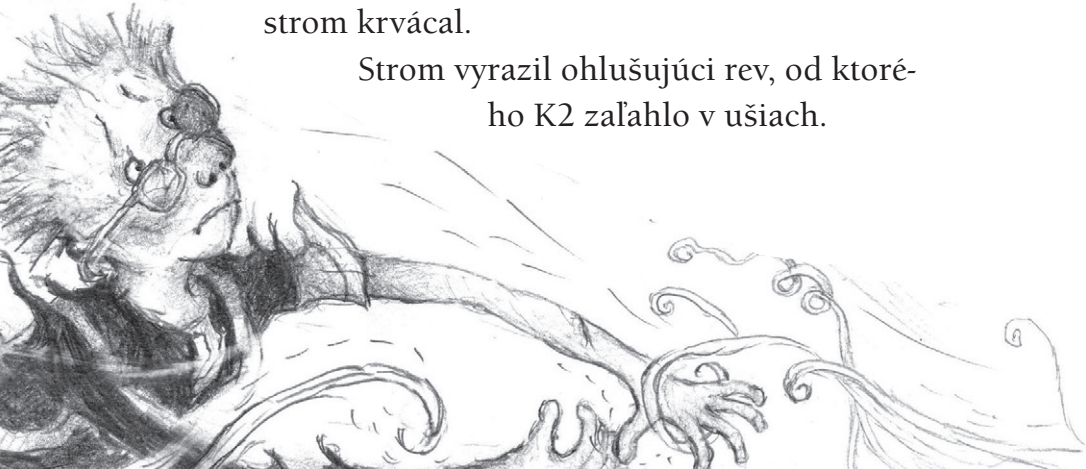
Zrejme myslí na púšti, usúdil
K2, lebo to by dávalo zmysel.

„Počkajme... čo by tu mať byť
namiesto toho?“ Puk vystrel malú robotickú ruku
s množstvom prívěskov. Vyzerala ako zdokonalená
verzia švajčiarskeho vojenského nožika. „Vidlička?
Nie... Otvárač na konzervy? Nie... Naberačka na zmrz-
linu? Nie... Šľahač? Nie.“

SSSSSSSSVIST!

K2 sa v poslednej chvíli prikrčil a nad hlavou
mu zasvišťala veľikánska harpúna, ktorá sa zabodla
do kmeňa stromu pred ním. Okolo miesta, kam sa
zabodla, sa šíri taký veľký čierny flak, akoby
strom krvácal.

Strom vyrazil ohlušujúci rev, od ktorého-
ho K2 zaľahlo v ušiach.

„Prepáč, strom,“ ospravedlnil sa K2, keď okolo neho prechádzal. „Je mi to veľmi ľúto...“

„I mne ľúto, veľmi, K2!“ zakvílil Puk. „Nemám ničového nič na pomoc!“

„Nič si z toho nerob, Puk, nemôžeš za to, robil si, čo si mohol...“

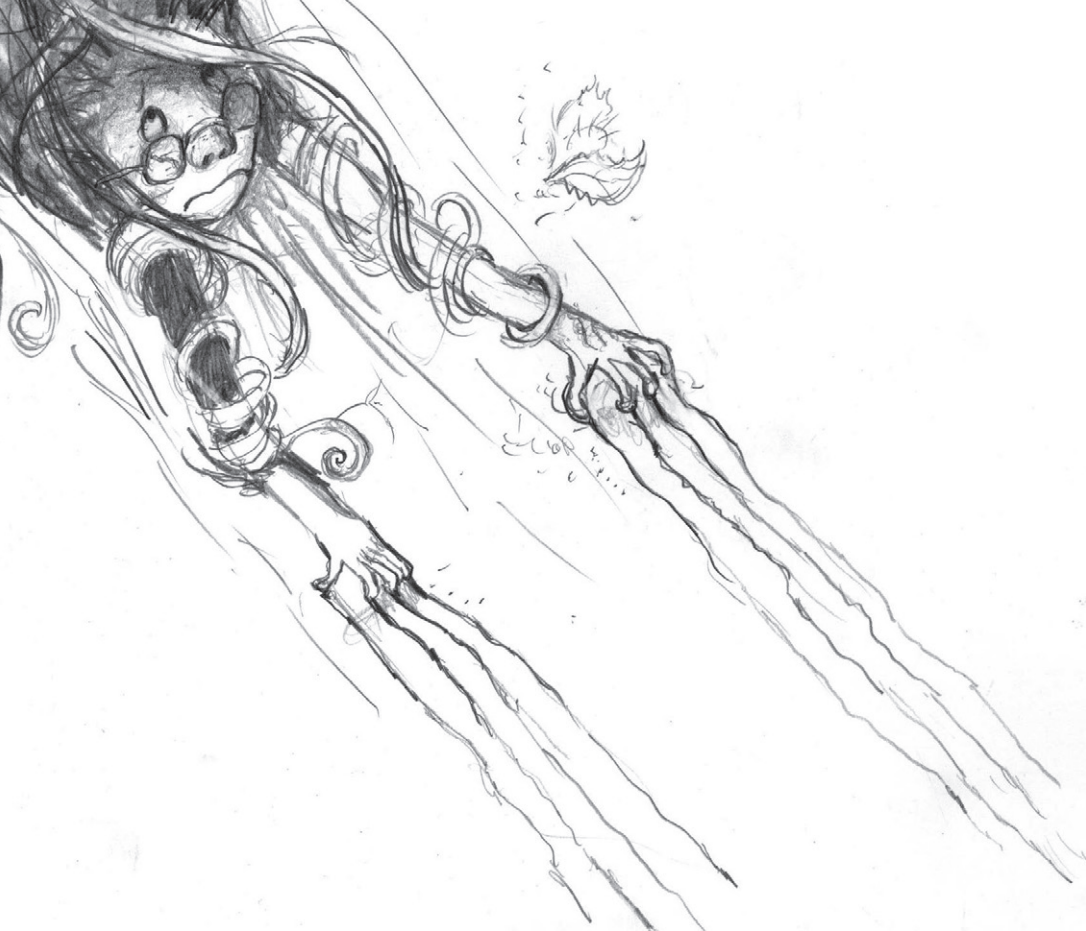
K2 bol v riadnej kaši, ale vedel, že aj jeho robotovi hrozí strašné nebezpečenstvo.

„Skry sa do môjho batoha,“ povedal. „Títo tu nenávidia roboty rovnako ako ľudí. Šmykni doň a buď ticho, možno ťa nenájdu. To je rozkaz, Puk!“

Malý robot sa vrhol do batoha, lebo roboty musia poslúchať rozkazy, aj keď sa im nechce.

K2 už cítil Zvera, ktorý ho prenasledoval, jeho výdatný, horúci pach nejasne pripomínajúci pach leva, ktorého sa raz nadýchol v zoologickej záhrade. Tento bol však oveľa silnejší, hrozivejší a úplne rozmetal spomienku na úbohý slabý pach toho smutného polapeného leva a nahradil jeho mdlú ozvenu čímsi oveľa hrôzostrašnejším.

Stromy okolo K2 utešujúco skláňali konáre k zasiahnutému otrávenému stromu, upokojujúco ševalili a K2 vedel, že pod zemou, kam nevidí, sa rýchlo, svižne vystierajú korene, ktoré sa už-už pretisnú zo vzdúvajúceho sa blata, z podrastu a ostružinových húštín a lapia ho za členok...

A keď ho lapia, skočí naňho Zver.

HRÚÚÚVRÚÚÚVREÚÚÚ!

Džungľou otriasol hromový rev a K2 mal pocit,
akoby ho schytila veľká morská vlna, keď mu to dune-
nie preniklo do tela, a zrazu si nebol istý, či uteká *od*
Zvera alebo *k* nemu.

A Zver ho chytil.

Alebo presnejšie, členok mu oblizol veľký skrútený úponok viniča, podrazil ho, a hoci ho K2 striasol, zatackal sa, a to kratučké zaváhanie stačilo, aby sa mu iný úponok obkrútil okolo druhej nohy. Zvalil sa na zem a o päť sekúnd bol celý obkrútený viničom a lianami hrubými ako laná...

... a vliekli ho džungľou v ústrety Zverovi.

Nechudo, že mama tohto chlapca
trpela takými strašnými bolesťami
hlavy...

Je to možno trochu strašidelný úvod...

A ja si uvedomujem, že toto vlastne nie je začiatok príbehu.

Zbavte sa teda na chvíľu toho odôvodneného, srdcom lomcujúceho mrazivého strachu, lebo momentálne v tom nebezpečnom svete nebudeme pokračovať. Vyčkáme, kým sa naň lepšie pripravíte.

Zanechám K2, ktorého vlečú v ústrety nevedno AKÉMU hroznému osudu, a radšej vysvetlím, ako a prečo je tak ďaleko od domova.

Lebo K2 je ďaleko, PREĎALEKO od domova.

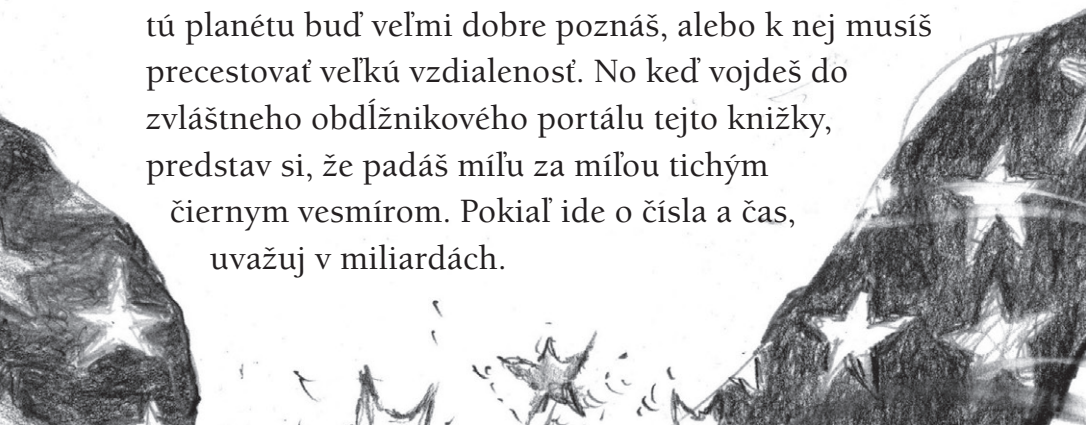
Počkajte chvíľu, kým si pozriem tablet, kde mám oficiálneho sprievodcu po všetkých svetoch vo všetkých vesmíroch... áno, mám pavdu.

Je to toľkokrát ďaleko, že pre všetky ďaleká tu niet miesta.

Domovom K2 je malá bezvýznamná planéta Zem.

Neviem, kde sa nachádzaš, môj milý čitateľ. Môžeš byť v nespočetných galaxiách doslova *hocikde*, takže tú planétu buď veľmi dobre poznáš, alebo k nej musíš precestovať veľkú vzdialenosť. No keď vojdeš do zvláštneho obdĺžnikového portálu tejto knižky, predstav si, že padáš míľu za míľou tichým

čiernym vesmírom. Pokiaľ ide o čísla a čas, uvažuj v miliardách.

Oficiálny sprievodca všetkými svetmi v celom vesmíre

VESMÍRNA VLÁDA ALTERNATÍVNY ATLAS

Budeš padať od rána do poludnia... až sa zrazu dostaneš k domovu K2, k malej a bezvýznamnej planéte Zem.

Tu na Zemi existovali kedysi čary.
Kedysi tu žili draky.

Zem, po ktorej dnes chodíš, stvorila ľudská inteligencia za tisícky rokov v podobe príbehov naukladaných na seba vrstvu po vrstve, tak ako sú na seba naukladané vrstvy vápenca, kriedy, ílu a bazaltu.

A v mnohých týchto príbehoch sú čary v celej ich nádhere a pôvabe.

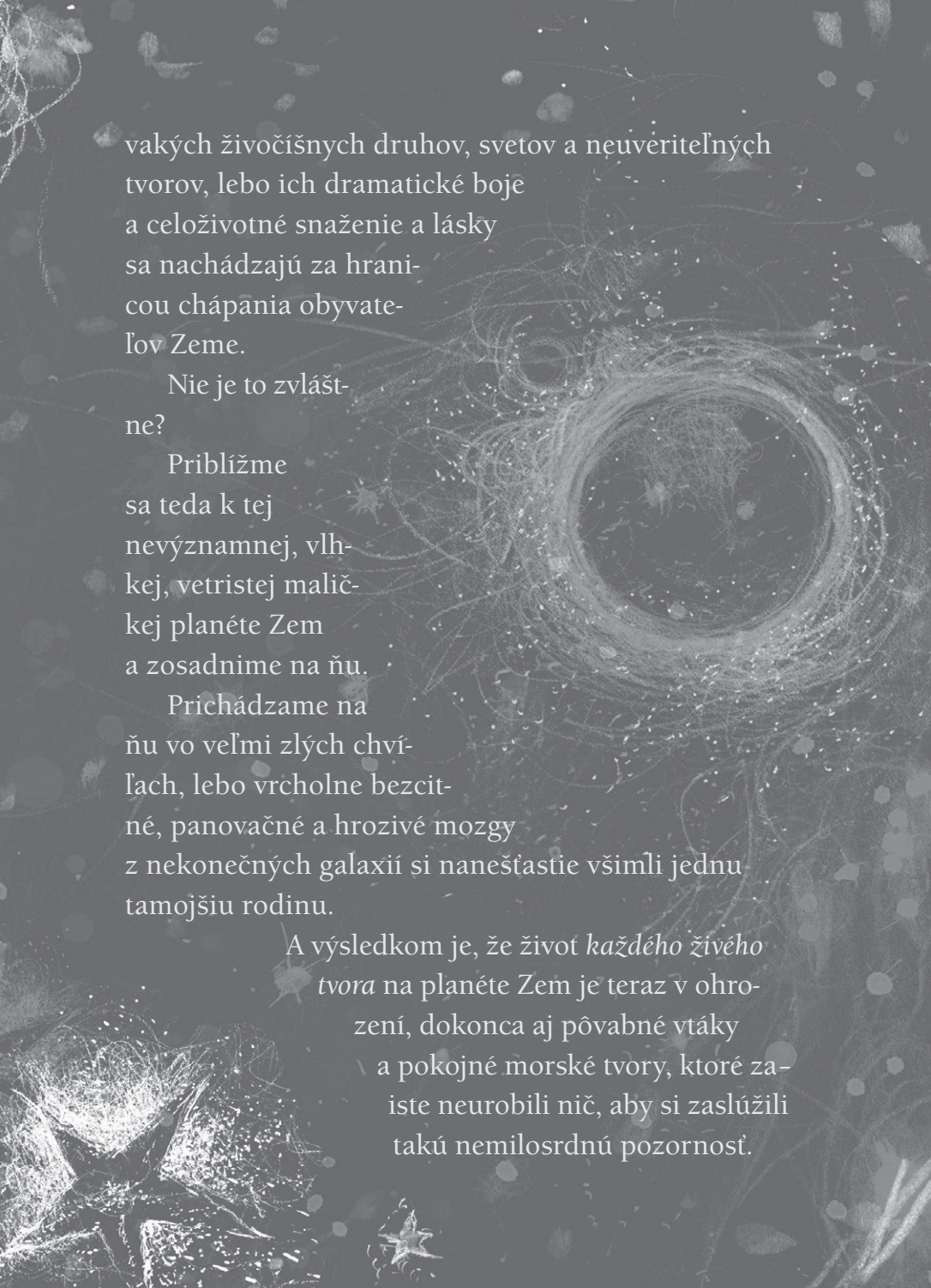
Iba tu v tenkej vrstvičke prítomnosti ľudia na čary NEVERIA, hoci v predchádzajúcich nespočetných miléniách na ne VERILI.

Chcem od vás iba tolko, aby ste si *teraz* predstavili...

Čo ak niektoré z tých príbehov boli pravdivé?

V tomto príbehu sú veľmi moderné čary. Nie je pochovaný v dávnej temnote bronzovej doby ani v prevažujúcich sa hmlách vikinskej minulosti. Máte ho rovno pred očami, rovno pod nosom, je tak blízko, že sa ho môžete dotknúť.

Ľudia, ktorí teraz žijú na Zemi, totiž vôbec nevedia, že existuje množstvo všako-

vakých živočíšnych druhov, svetov a neuveriteľných tvorov, lebo ich dramatické boje a celoživotné snaženie a lásky sa nachádzajú za hranicou chápania obyvateľov Zeme.

Nie je to zvláštne?

Priblížme sa teda k tej nevýznamnej, vlhkej, vetristej maličkaj planéte Zem a zosadnime na ňu.

Prichádzame na ňu vo veľmi zlých chvíľach, lebo vrcholne bezcitné, panovačné a hrozivé mozgy z nekonečných galaxií si nanešťastie všimli jednu tamojšiu rodinu.

A výsledkom je, že život *každého živého tvora* na planéte Zem je teraz v ohrození, dokonca aj pôvabné vtáky a pokojné morské tvory, ktoré zaisť neurobili nič, aby si zaslúžili takú nemilosrdnú pozornosť.

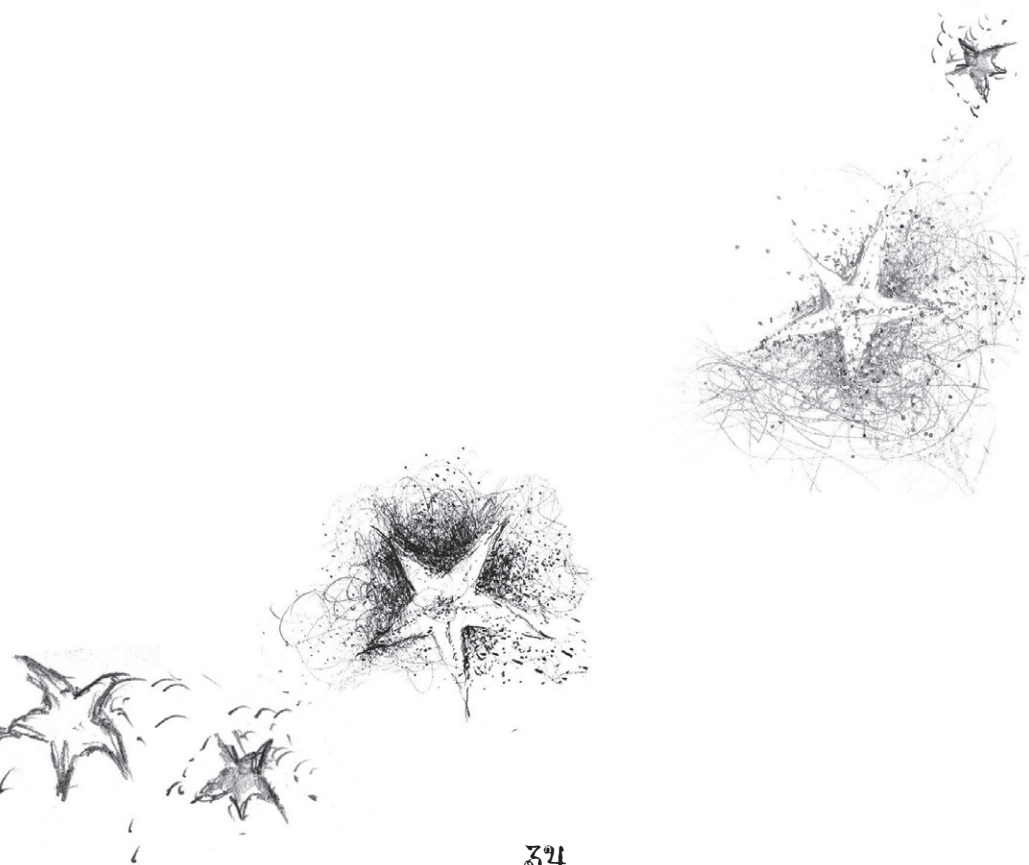
Na začiatku tohto príbehu je teda v stávke veľmi veľa. Najmä ak pochádzate z planéty Zem, lebo ju môžete mať celkom radi.

Preto sa znova pevne primknite k mojim krídlam.

Napravte si rozmýšľajúce čiapky.

Posilnite si srdce, zbystrite vnímanie prstov.

Už tam ideme!

Zadržte dych!
Už tam vchádzame.

2. kapitola

Štyrom hadinom sa dostáva nezvyčajnej pozornosti

 Keď sa K2 deň predtým prebudil vo svojej izbe, ani len nepočul o planéte, na ktorej bude hneď na druhý deň bojovať o život. Nestretol sa s malým robotom, ktorý ho bude sprevádzať. A nevedel ani o existencii života v iných svetoch.

Keď maširoval do školy v ľadovom zimomravom vetre, ktorý fičal cez odlahlú mokrastú končinu planéty Zem, vo vetre, od ktorého mu sčervenel konček nosa, a napriek trom vrstvám oblečenia mu studenil brucho a chladil srdce, starosti si robil iba z testov z matematiky, z hodín telocviku a z toho, či mu zasa niekto neukradne desiatu.

Lenže starosti si mal robiť z očí, ktoré ho pozorovali.

Keď sa K2 a tri iné deti vliekli po zamrznutej blatistej vidieckej ceste zohnuté proti silnému vetru, upierali sa na nich dva páry veľmi podivných očí.

Tie oči a tvory, ktorým patrili, tam nemali byť.

Dalo by sa dokonca povedať, že tie oči ani nie sú z tohto sveta.

Jedny patrili mne, takže to je v poriadku.

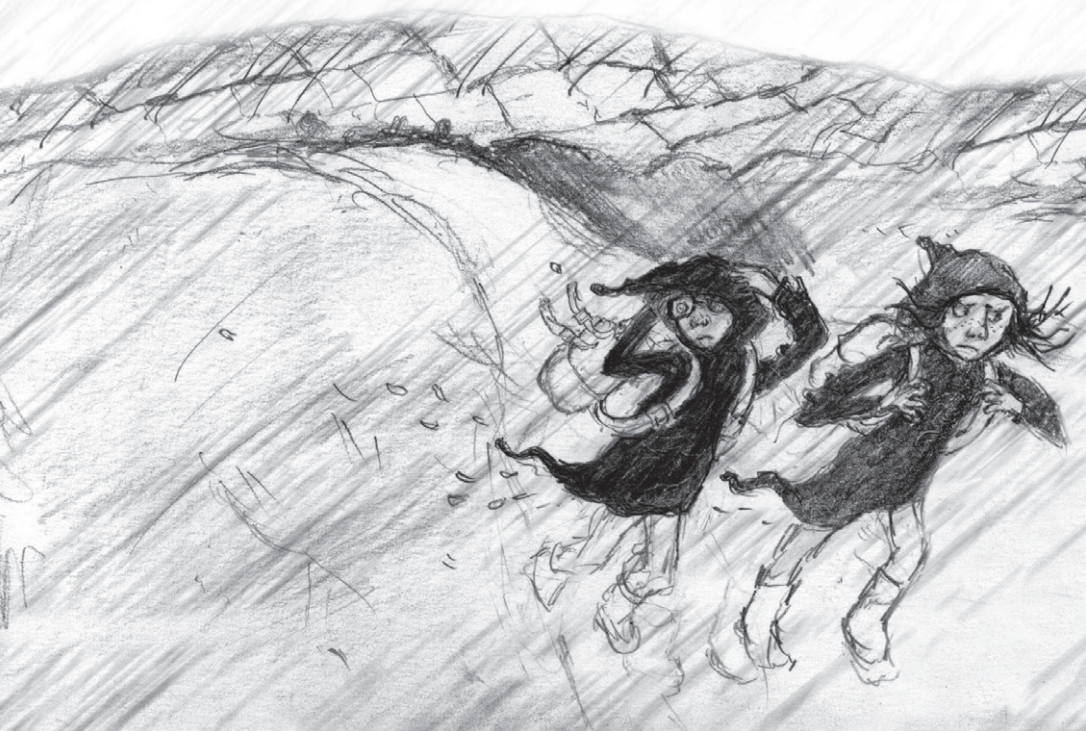
Ale tie druhé – och, *tie druhé!* – nuž, to bolo celkom niečo iné.

Hľadeli spoza neďalekého živého plota.

Tie deti ktosi špehoval, ale ony o tom nevedeli.

Všetky šli do tej istej školy. Ale dve z nich prešli na druhú stranu cesty, akoby tie prvé dve mali dajakú škaredú chorobu.

Očakávalo sa, že tie dve dvojice, ktorých rodičia sa zosobášili, sa z toho budú tešiť, že budú veselo poskakovať, držiac sa za ruky, naháňať sa ako veselé malé

jahňatá a vytvoria novú, stále šťastnú, modernú, prí-
buznenú rodinku...

... ale nevychádzali spolu.

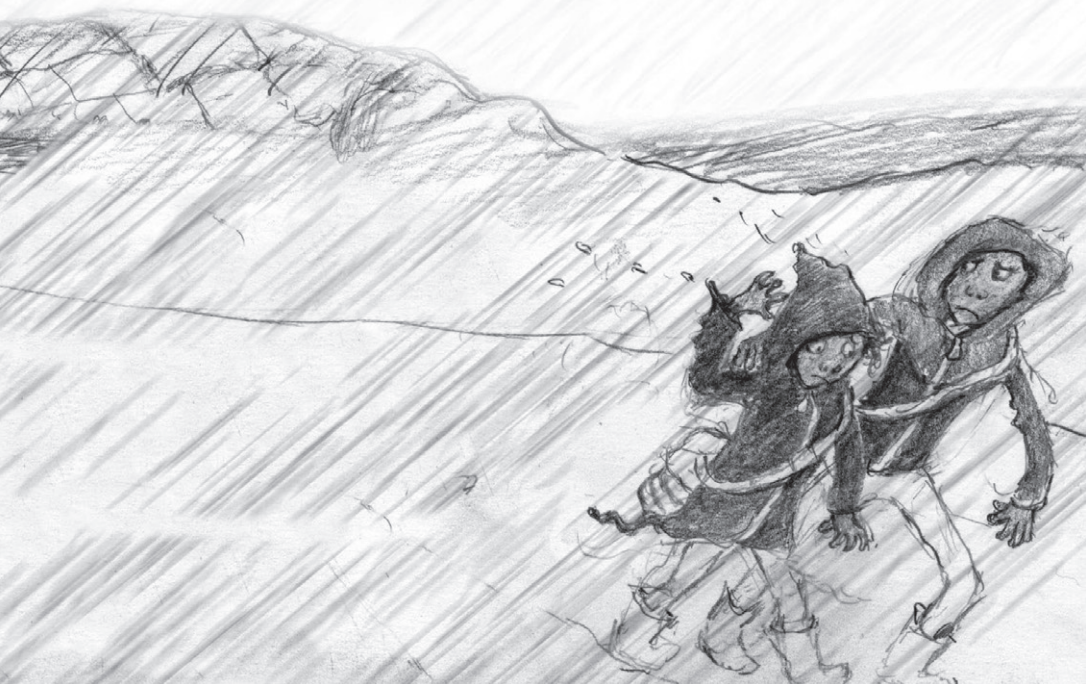
No poviem vám to rovno, ale iba medzi nami...

Vyslovene sa NEZNÁŠALI.

Dovoľte, nech vám ich predstavím, a bude
na vás, koho z nich si obľúbite.

S K2 O'Hrdinom ste sa už stretli.

Dali mu meno podľa druhej najvyššej hory na
svete, lebo pochádza z rodiny svetoznámych, veľmi
múdrych dobrodruhov a prieskumníkov.

Malo to byť teda naozaj meno vhodné pre hrdinu. Ak však hľadáte hrdinu s výzorom filmovej hviezdy, s impozantnou charizmou a úžasnou telesnou zdatnosťou, nuž tak K2 vašim hrdinom nebude.

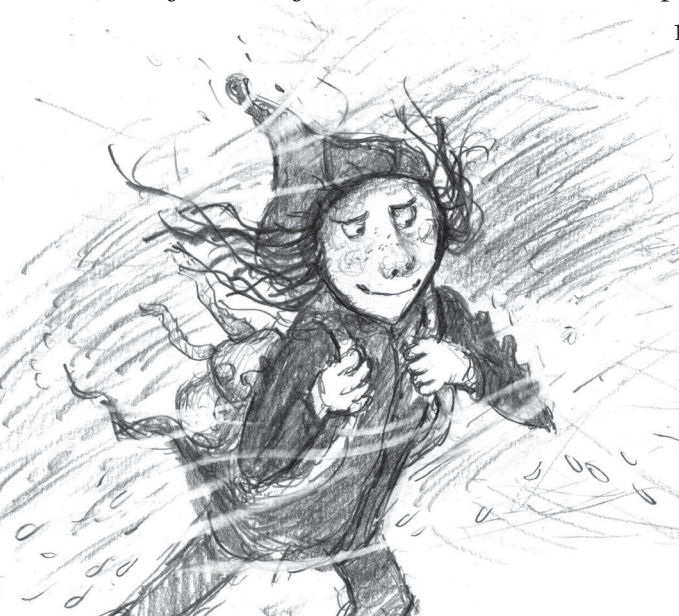
Je to viac-menej obyčajný chlapec, ktorý robí, čo môže, aby sa stal stredobodom pozornosti alebo aby dajako vynikol. Čo je ošemetné, keď máte nie celkom obyčajné meno, keď bývate v nie celkom obyčajnom dome a keď máte na nose nie celkom obyčajné okuliare s jedným začierneným sklom, aby sa vám napravilo lenivé oko. Vyzeral v nich ako malý, vážny, ustarostený pirát.

Ibaže toto nie je príbeh len o K2, aj keď ste sa s ním zoznámili ako s prvým.

Je to príbeh o celej rodine. Izzabird je sestra K2 a jeho dvojča. Je malá a utáraná, nepolepšiteľne opti-

mistická, trčia jej vlasy a na tvári má stále odhodlaný výraz.

Väčšina ľudí by o nej povedala, že je to najneposlušnejšie a najpapuľna-

tejšie dvanásťročné decko, na aké kedy natrafili, ale K2 ju poznal najlepšie a on by o nej povedal: „Izza je najskvelejší človek pod slnkom. Je múdra, zábavná a nevie sa rozhodnúť, či bude prezidentkou všetkého, alebo astronautkou. V jednom kuse rozpráva, a to je dobré, lebo nemusím rozprávať ja.“

Druhé dve deti sa volajú Theo a Mabel. Žili v absolútnej pohode v hlavnom meste, kým ich otec Daniel Smith neprišiel pracovať do Blatistých močarín a celkom nevhodne sa nezamiloval do mamy Izzy a K2.

Zo všetkých detí mal *najočividnejšie* predpoklady stať sa hrdinom Theo. Mal toľko rokov ako Izza a K2, bol inteligentný a bystrý a hrdinu v ňom už videla celá škola, lebo vynikal vo všetkých predmetoch a rovnako v športe. Darilo sa mu vyzeráť elegantne za každých okolností, aj vtedy, keď mu okolo štýlovo učesaných vlasov zavýjal bosorácky víchor, ktorý sa márne pokúšal sfúknuť mu kapucňu.

Mabel bola od Thea o štyri roky mladšia a K2

by sa s ňou bol rád porozprával, keby ho Izzabird nechala. Mabel bola milá, pokojná, malá a ostýchavá. Nemôžu byť aj toto vlastnosti hrdinu? Príbeh nám to nepochybne povie.

Či ste, alebo nie ste hrdina, to sa najlepšie ukáže v dobrodružstve.

Všetky štyri deti mali spoločné niečo dôležité. Boli smutné a dosť nahnevané z veľmi podobných dôvodov. Pred dva a pol rokom, dva roky po rozvođe ich rodičov, otec K2 a Izzy zmizol na veľmi nebezpečnej vedeckej expedícii a predpokladalo sa, že je mŕtvy. A dlho predtým zomrela Theova a Mabelina mama.

Stratiť rodiča, to rozosmúti a nahnevá každé dieťa, nech je z akejkoľvek rodiny.

„Toto je fakt *bosorácke* počasie,“ zahundral Theo. „Možno ho privolala tvoja podivná mama...“

„NAŠA MAMA NIE JE BOSORKA!!!“ (Izza to musela zajačať ponad hučiaci víchor.) „Len *závidíš*, lebo *náš* otec je veľký hrdinský výskumník a *tvoj* otec nehrdinské nič!“

Theo bol rovnako spurný ako Izzabird, ale na tvári sa mu nikdy nič neodrážalo. Jeho zdanlivý pokoj Izzabird podráždil ešte väčšmi.

„A je bosorka...“ utrúsil Theo.

Ludia na Zemi po tisícky rokov verili na čarodejov, duchov, obrov, škriatkov a na všelijaké zvláštne tvory.

No už celé storočie alebo aj dlhšie ich nikto nepokladal za skutočných. Existenciu čarov očividne vyvrátila veda.

K2 a Izzabird však vedeli niečo iné. Vedeli, že čary existujú, lebo boli z rodiny s podivnou čarodejnou minulosťou, ale mama im prísne nakázala, že ich majú pred všetkými tajiť, a to aj pred deťmi Smithovcov.

Preto o nich Theo a Mabel nemali vedieť.

Lenže Theo bol svojský chlapec, o všetkom rozmýšľal sám.

To, že všetci na tomto svete si myslia, že nič také ako čary neexistuje, ho tým viac podnecovalo, aby na ne veril.

A *mimoriadne* podozrievavý bol, pokiaľ išlo o O'Hrdinovcov.

S prižmúrenými očami sa obrátil k Izzabird. „Všetky sú bosorky, tvoja mama *aj* tvoje pratety, a ja to jedného dňa dokážem. Toto nie je vhodná rodina pre Mabel.“

„Tak si chod!“ zvrieskla Izzabird. „Teba vo svojej rodine *nechcem!* NENÁVIDÍM ťa!“

Theo ju počastoval žiarivým úsmevom, pokrčil plecami a šiel ďalej, predstierajúc, že mu je to jedno. Mabel ťahal za sebou.

Nenávidím! Z detských úst veľmi zlé slovo v taký búrlivý deň.

Hneď a zaraz vám hovorím, že nenávisť tým deťom nijako nepomôže, najmä nie vtedy, keď ich ide pohltiť tornádo. Aby si s ním poradili, potrebujú niečo lepšie než nenávisť.

„Na *NÁS* nie je nič čudné!“ zúrila Izzabird, hroziac pästou Theovi a Mabel za chrbtom.

Izzabird vykrikovala tak zaujato, že si nevšimla čosi na svojom pleci, čo by väčšina ľudí pokladala za mimoriadne čudné.

Z vrečka jej vyskočila veľká zubná kefka s vypádajúcimi štetinami a poskakovala jej hore-dolu po pleci. Tým na seba chcela v skučiacom vetre upútať pozornosť.

Takto sa zubné kefky nesprávajú a určite nie na planéte Zem.

Ešte aj mne sa zatajil dych pri pohľade na tú čaro-dejnú zubnú kefku.

Lebo **VŠETKY ČARY Z TEJTO PLANÉTY VRAJ ZMIZLI.**

Hmmmmmm.

To je naozaj veľmi zaujímavá rodina.

Obidve deti Smithovcov išli našťastie kus pred nimi, nedbajúc na Izzabirdin krik, takže rozrušenú kefku nevideli.

„To len preto, že vy Smithovci ste takí **SMIEŠNE** obyčajní, preto si o nás myslíte že sme čudní!“ vyle-

telo z Izzabird. Zubná kefka jej poskakovala po pleci ešte pobláznenejšie.

„Izza!“ zasyčal preľaknuto K2, poťahujúc ju za kabát, lebo zbadal zubnú kefku.

K poskakujúcej zubnej kefke sa pridala ešte jedna maličká kefka a jedna veľmi efektná, elektrická. Tá zapla bzučiak tak silno, že z nej vyleteli do dažďa iskričky. K2 po nich zúfalo hmatal, chcel ich skryť.

